

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **V.L.N.**, zast. Mgr. Jaroslavem Větrovským, právníkem Asociace pro právní otázky imigrace, o.s., se sídlem Moravská 9, Praha 2, P.O. Box 16, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy, odbor cizinecké policie**, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.1.2011 č.j. CPHH-23772/ČJ-2010-004003 ve věci **zajištění**,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhá o zrušení a rozhodnutí žalovaného označeného záhlaví, jímž byl žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1.1.2011 zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 180 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce v žalobě uvádí, že již 11.11. 2010 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce za účelem předání podle mezinárodní smlouvy ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců ve znění platném v rozhodném období. Vzhledem k účinnosti novely tohoto zákona k 1.1. 2011 a změně ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zejména bodu 5 přechodných ustanovení, se podmínky trvání zajištění cizince, o kterém bylo rozhodnuto podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do dne nabytí účinnosti novely, posuzují podle znění zákona po účinnosti novely, a proto bylo žalovaným rozhodnuto znovu a žalovaný až dne 19.1. 2011 vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž žalobce zajišťuje za účelem vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce se domnívá, že vydáním napadeného rozhodnutí byl zkrácen ve svých právech a tvrdí, že žalovaný porušil vydáním napadeného rozhodnutí ustanovení § 124

odst. 1 zákona ve spojení s čl. 15 odst. 1 a 4 návratové směrnice (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí) a článek 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950, které spatřuje ve skutečnosti, že v jeho případě neexistuje reálný předpoklad vyhoštění do země původu (či jiného státu) a z tohoto důvodu je zbavení osobní svobody za tímto účelem nutno považovat za neopodstatněné a svévolné.

Podle žalobce 24. 12. 2010 uplynula lhůta pro transpozici návratové směrnice do právního řádu České republiky a od tohoto dne je nutné interpretovat příslušná zákonná ustanovení způsobem, aby byly dodrženy závazky, které pro Českou republiku z členství v EU plynou. To se týká i výkladu a podmínek ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy cizinec může být zbaven osobní svobody za účelem navrácení do země původu tehdy, jestliže je to reálný předpoklad pro vyhoštění a jsou-li s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Nejsou-li tyto podmínky splněny, nemůže být zajištění takové osoby nadále považováno za důvodné. Žalobce tvrdí, že ani jedna z uvedených podmínek není v jeho případě splněna, neboť byl rozhodnutím Okresního soudu pro Prahu 9 sp.zn. 103 T 38/2006 (právní moc 29.1.2008) odsouzen k trestu vyhoštění na dobu neurčitou, následně byl přibližně rok ve vyhošťovací vazbě, aniž by bylo vyhoštění realizováno. Po následném propuštění byl velmi krátce poté za stejným účelem znovu zbaven osobní svobody a umístěn v zařízení pro zajištění cizinců, a to na základě rozhodnutí z 11.11.2010. Ani v tomto případě nebylo předání žalobce do země původu vykonáno a to po dobu zhruba dvou měsíců, kdy byl zajištěn až do vydání napadeného rozhodnutí. Reálný předpoklad vyhoštění žalobce tak podle něho neexistuje. Z napadeného rozhodnutí také není zřejmé, že by se jakýmkoliv způsobem změnily právní či skutkové okolnosti v důsledku kterých by se vyhoštění žalobce ukázalo realizovatelné. Reálný předpoklad vyhoštění chybí a zajištění žalobce je pak nutno považovat za neslučitelné s výše uvedenými právními předpisy. Z napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že úkony směřující k vyhoštění nejsou ze strany policie vedeny s náležitou pečlivostí, neboť jediným krokem, který policie v tomto ohledu přijala je podání žádosti příslušným orgánům Vietnamu o převzetí žalobce, toto podání však neimplikuje, že k předání nakonec skutečně dojde, neboť předpokladem je ztotožnění žalobce jako občana Vietnamu a vystavení dokladu této země. K tomu však doposud nedošlo, není zřejmé, že by Policie ČR urgovala orgány Vietnamu. Cestovní doklad, o jehož vydání se pokoušel žalobce sám opakovaně u Zastupitelského úřadu Vietnamu, nebyl žalobci nikdy vydán, neboť nebylo potvrzeno, že je skutečně občanem Vietnamu. Toto občanství žalobce nebyl schopen jinak prokázat. Odmítnutí vydání má svůj původ patrně v tom, že v této zemi je nízká organizace státní správy, že žalobce odešel ze země původu v relativně nízkém věku a dlouhodobě byl v této zemi nepřítomen. Podle žalobce tak není naplněna ani jedna z podmínek zajištění cizince za účelem vyhoštění, neboť neexistuje reálný předpoklad realizace vyhoštění a policie nečiní kroky s náležitou pečlivostí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že přistoupil k zajištění cizince ze zjištěného skutkového stavu dle § 124 odst. 1 písm.b) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném od 1.1.2011 (dále též jen „zákon“) když shledal naplnění kumulativních podmínek tohoto ustanovení, neboť s žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst.1 písm.d) bod 3 v návaznosti na ust. § 119 odst. 1 písm.c) bod 1,2 zákona; oznámení bylo žalobci doručeno. Druhá podmínka byla naplněna na základě získaných údajů z evidencí a samotného vyjádření žalobce, kdy žalobce během výskytu na území ČR opakovaně narušoval veřejný pořádek a jednal v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, a to tak, že mírnější opatření, než zajištění, by se minulo účinkem. Poslední podmínka, že

by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, je splněna; při jejím posouzení žalovaný vycházel z toho, že žalobce na území pobýval bez oprávnění k pobytu, platného cestovního dokladu a v rozporu s dříve uloženým správním vyhoštěním. Toto porušení zákona o pobytu cizinců umocňuje společensky nebezpečné jednání žalobce, a to opakované páčání trestné činnosti. Žalobce byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 6T 141/2003 za spáchání trestného činu nedovolené výroby a přechovávání omamných a psychotropních látek k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců a k trestu vyhoštění na dobu 8 let; žalobce tento rozsudek nerespektoval, čímž spáchal trestný čin a maření výkonu úředního rozhodnutí a za tento čin byl rovněž odsouzen rozsudkem sp.zn. 103T 38/2006 k úhrnnému trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Rozhodnutí mu byla doručena a stanovena mu lhůta k vycestování, a tedy naplnil podmínky ust. § 124 odst. 1 písm.b) zákona. Z jeho způsobu jednání plyne, že opakovaně porušoval platné právní předpisy, demonstruje tak neúctu k veřejnému pořádku a neochotu respektovat pravidla. Proto zde byla důvodná obava, že by žalobce nadále pokračoval v protiprávním jednání a dále mohl mařit a ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V dalším žalovaný poukázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006 a přístup států schengenského prostoru k ochraně hranice a nedovolenému přistěhovalectví.

Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že neexistuje reálný předpoklad jeho vyhoštění do země původu. K tomu poukazuje na ust. § 128 odst. 1 a 2 zákona s tím, že v současné době dochází k ověření totožnosti žalobce ze strany jeho domovského státu, kdy toto je limitováno samotným vyjádřením žalobce, který se hlásí k vietnamské národnosti; s tím koresponduje jeho totožnost v rámci trestních řízení. V předchozích letech žalobce opakovaně využíval opravné prostředky včetně žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které se staly překážkou samotné realizace vyhoštění, sám také nespolupracoval ve věci zjištění své totožnosti, uváděl i různou svou identitu, jak lze doložit Odborným vyjádřením z odvětví daktyloskopie, kdy byly zkoumány jeho otisky prstů a zjištěna shoda s dvěma daktyloskopickými kartami. Nelze se tak ztotožnit ani s obecnou rovinou námitky, která míří k podmínkám zkoumaným následně.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť obě strany sporu výslovně s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasily.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze, vázán žalobními důvody, posoudil věc takto:

Žalobce v žalobě namítá, že bylo porušeno ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to ve spojení s čl. 15 odst. 1 a 4 tzv. návratové směrnice a čl. 5 odst. 1 Úmluvy tím, že k jeho zajištění došlo ačkoliv neexistuje v jeho případě reálný předpoklad vyhoštění do země původu a nejsou s náležitou pečlivostí prováděny úkony směřující k vyhoštění.

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15ti let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo

o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

- a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
- b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
- c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
- d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
- e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na své původní rozhodnutí 11.11. 2010 o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona ve znění před 1.1.2011, s tím, že již v rámci tohoto řízení bylo zjištěno, že dne 10.11. 2010 byl žalobce zadržen hlídkou a kontrolován a nebyl schopen prokázat totožnost ani neposkytnul přiměřenou součinnost, byl proto zadržen podle zákona o policii. Bylo zjištěno, že se nachází na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu není oprávněn a vydává se za osoby různých identit. Dále bylo zjištěno, že 30.12.2003 byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 6T 141/2003, který nabyt právní moci 19.2. 2004 odsouzen mimo jiné i k trestu vyhoštění na dobu 8 let za spáchání trestného činu nedovolené výroby a přechovávání omamných a psychotropních látek. Dne 10.2. 2006 mu pak byl Obvodním soudem pro Prahu 9 uložen rozsudkem vedeným pod sp.zn. 103 T 38/2006, který nabyt právní moci dne 29.1. 2008, trest vyhoštění na dobu neurčitou za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí. Z území České republiky nevycestoval a pobýval opakovaně zde v rozporu s vydanými rozsudky až do dne svého zajištění dne 10.11. 2010 neoprávněně. Vzhledem k tomu, že je důvod se domnívat, že předchozí pobyt žalobce byl ve Vietnamu, byla podána žádost příslušným orgánům tohoto státu o jeho převzetí na základě dohody mezi Českou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o předávání a přebírání občanů obou států, proto bylo rozhodnuto 11.11.2010 o zajištění za účelem předání podle mezinárodní smlouvy.

V souvislosti se změnou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem 427/2010 Sb. s účinností k 1.1. 2011 nebylo možno toto rozhodnutí realizovat, neboť podle současně platné právní úpravy je možno zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o cizince na dobu nezbytně nutnou, který neoprávněně vstoupil nebo pobývá na území za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie před dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství a policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Žalovaný proto uvedl, že musel překvalifikovat zajištění žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona. Následně pak s odkazem na citaci tohoto ustanovení žalovaný zopakoval zjištění předně uvedená.

Oporou výroku rozhodnutí o zajištění jsou ve spise založené podklady, o které žalovaný opírá své rozhodnutí a které žalobce ani nespornuje, tj. žalovaným uváděné rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 4 6T 141/2003 (včetně odvolacího usnesení o zamítnutí odvolání sp.zn. 9 To 49/2004) a Obvodního soudu pro Prahu 9 sp.zn. 103T 38/2006, z nichž plyne, že žalobce po prvním odsouzení, kdy rozsudek nabyt právní moci 19.2.2004, byl zadržen dne 9.2.2006 při krádeži, a tedy nerespektoval nejen předchozím rozsudkem uložený trest vyhoštění, ale dopustil se i dalšího trestného činu. Z evidencí cizinecké policie dále vyplynulo, že žalobce vystupuje pod několika identitami a dle

odborného posouzení z odvětví daktyloskopie bylo zjištěno, že otisky prstů žalobce sejmuté mu při zadržení 10.11.2010 jsou shodné s otisky na daktyloskopických kartách na jméno N.H.T. a N.V.L. Z evidenčních databází také plyne, že žalobce byl žadatelem o azyl od r. 2001, azyl mu nebyl udělen, řízení bylo v roce 2003 zastaveno. Podle karty žadatele měl žalobce přicestovat do ČR v září 1998. Ve všech uvedených podkladech je uvedena státní příslušnost žalobce Vietnam.

Správní spis obsahuje rovněž protokol o vyjádření účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 11.11.2010, kdy žalobce, poté, co mu byly předestřeny zjištěné skutečnosti, mj. potvrdil, že do ČR přicestoval v r. 1998 za účelem podnikání, je si vědom, že zde pobývá nelegálně, tvrdil, nemohl vycestovat protože nemá doklady a ambasáda nemohla ověřit jeho totožnost, doklad ztratil v roce 2002. Zkoušel žádat o azyl 2x v roce 2003 a 2007, pod jinými identitami vystupoval proto, protože věděl, že je soudně vyhoštěný a je tu nelegálně, vydával se proto za různé osoby, jména si vymyslel. Nemá zde žádné příbuzné. Od roku 2008 nespáchal žádnou trestnou činnost, předtím byl trestán za krádeže, kouří heroin.

Ve spise je založena žádost o zjištění totožnosti z 11.11.2010 s osobními údaji, které žalobce při pohovoru uvedl ohledně svého místa pobytu ve Vietnamu a svých rodinných příslušníků, kdy první příchod žalobce zde uvádí červenec roku 1995.

Ze správního spisu vyplývá rovněž, že žalobce byl poučen o možnosti využití dobrovolného návratu podle § 123a zákona o pobytu cizinců dne 30.1. 2011, což stvrdil svým podpisem.

Z ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že k zajištění cizince, a tedy omezení jeho osobní svobody, musí být splněny kumulativně v něm stanovené podmínky, jednou z nich je zahájení řízení o správním vyhoštění cizince anebo již pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, které je nutnou, nikoli však postačující podmínkou pro jeho zajištění. Nezbytnou podmínkou zajištění cizince je dle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců také naplnění některého z důvodů uvedených pod písm.a) až e) tohoto ustanovení, mj., že je zde nebezpečí, že cizinec ohrozí bezpečnost státu, závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo, že bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Z uvedeného výčtu okolností, kdy lze podle zákona pokládat daný konkrétní důvod za splněný, je zřejmé, že zákonodárce měl na mysli, pokud jde o písm. a) popř. b) závažné jednání, jehož se cizinec v minulosti dopustil a v jehož pokračování má být zajištěním zabráněno.

V daném případě z podkladů shromážděných žalovaným před vlastním rozhodnutím o zajištění vyplývá, že důvody pro zajištění žalobce dány byly, neboť žalobci bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění, sporným žalobce v žalobě neučinil ani naplnění dalších zákonných podmínek. Soud má za prokázané, že žalobce si byl plně vědom skutečnosti, že pobývá na území ČR neoprávněně, sám tuto skutečnost potvrdil v pohovoru, stejně jako to, že měnil identitu z důvodu, aby se realizaci vyhoštění, uloženého mu v rámci trestních řízení, vyhnul. Z jeho jednání po dobu pobytu na území České republiky nesporně plyne, že nerespektoval právní řád, naopak jej porušoval závažným způsobem, když byl trestně odsouzen již v roce 2003, resp. pravomocně 2004 pro trestný čin nedovolené výroby a přechovávání omamných a psychotropních látek a poté opakovaně, a to právě pro maření trestu vyhoštění, přitom ani sám nepopírá, že se dopouštěl další trestní činnosti - krádeží. Všechny zjištěné skutečnosti svědčí o úmyslném jednání žalobce, které je závažnější povahy než pouhý neoprávněný pobyt na území ČR bez platného víza, a soud

nená pochyb o tom, že je zde důvodné nebezpečí, že by se obdobného jednání dopouštěl i nadále, pokud by k zajištění nedošlo, tedy že by dále mařil nebo ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Za daného stavu věci argumentace v žalobě dovolávající se ve spojení s ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců čl. 15 odst. 1 a 4 tzv. návratové směrnice, popř. čl. 5 odst. 1 Úmluvy nemůže obstát. Skutečnost, že doposud nebyla potvrzena identita žalobce Vietnamskou stranou za stavu, kdy žalobce sám nepopírá, a je to doloženo i odborným daktyloskopickým zkoumáním, že se žalobce již vydával na území ČR za jinou osobu a to zcela vědomě, a to právě proto, aby se vyhnul realizaci vyhoštění, nemůže vést k závěru, že nelze předpokládat realizaci vyhoštění a že zajištění žalobce ztrácí opodstatnění. K témuž závěru nemůže vést ani skutečnost, že nebyl realizován trest vyhoštění uložený v rámci trestních řízení, když žalobce po propuštění na svobodu měnil svou identitu. Tvrzení žalobce, že nemohl vycestovat, protože mu zastupitelskými orgány domovského státu právě pro nepotvrzení jeho identity nevydaly cestovní doklady není ničím doloženo, navíc nelze předjímat se nepodaří jeho identitu postavit najisto a že reálný předpoklad pro realizaci vyhoštění žalobce neexistuje, jak tvrdí. Naopak zjištění pravé totožnosti žalobce je nutným předpokladem nejen pro realizaci vyhoštění, ale i pro případné jiné řešení statusu žalobce jako cizince na území České republiky. Pokud se pak žalobce dovolává toho, že cizinecká policie nečiní nutné kroky k realizaci jeho vyhoštění s náležitou pečlivostí, soud musí konstatovat, že kroky cizinecké policie jsou odvislé jednak od samotného přístupu žalobce, který změnou své identity do doby zajištění mařil její potvrzení, jednak na údajích z evidencí o pobytu cizinců. Je zřejmé, že pakliže žalobce svoji identitu záměrně měnil, komplikovanost potvrzení jeho identity je tím dána, to ale neznamená, že orgány cizinecké policie mohou úsilí o zjištění pravé totožnosti žalobce vzdát. Proto prvním úkonem byla žádost o zjištění totožnosti vycházející z údajů poskytnutých žalobcem samým, dvouměsíční interval od jejího zpracování do vydání žalobou napadeného rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřený, nasvědčující nečinnosti policie.

Žalobce zjevně opomíjí, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, v kapitole IV, označené „ZAJIŠTĚNÍ ZA ÚČELEM VYHOŠTĚNÍ“ v čl. 15 odst. 1 mj. jednoznačně stanoví, že *„Nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje“*.

Soud má za to, že v daném případě z konkrétních zjištěných skutečností je zřejmé, že užití mírnějších donucovacích opatření nepřipadalo v úvahu, protože by se jednoznačně minula účinkem, a že byly splněny podmínky i v této směrnici deklarované pod písm a) a b).

Pokud jde o požadavek náležité pečlivosti v postupu policie směřujícím k vyhoštění, je v čl. 15 odst. 5. této směrnice uvedeno, že *„Zajištění trvá, dokud trvají podmínky uvedené v odstavci 1 a dokud to je nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění. Každý členský stát stanoví omezenou dobu trvání zajištění, jež nesmí přesáhnout dobu šesti měsíců“*. Dále se v odst. 6 stanoví, že *„Členské státy nesmějí prodloužit dobu uvedenou v odstavci 5, s výjimkou prodloužení o omezenou dobu nepřesahující dalších dvanáct měsíců v souladu s vnitrostátním právem v případech, kdy je pravděpodobné, že doba potřebná pro úkony směřující k vyhoštění*

bude přes jejich řádné úsilí delší z důvodu a) nedostatečné spolupráce dotčeného státního příslušníka třetí země nebo b) zpoždění při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí.“.

Soud proto dospěl k závěru, že za daného stavu věci není postup žalovaného ani v rozporu s čl. 15 odst. 4., který stanoví : „*Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna*“, protože v daném případě nepřestal reálný předpoklad vyhoštění žalobce – a to z právních nebo jiných důvodů - existovat a ani nezanikly důvody v odst. 1 a) a b) shora uvedené. V době vydání napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce tyto důvody trvaly a doba potřebná pro úkony směřující k jeho vyhoštění, jak bylo zhora uvedeno, byla a je odvislá od spolupráce žalobce popř. spolupráce třetí země.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 21. února 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu